

Ilgokai riedame mokykliniu autobusiuku per atbundančią girią, kol pasiekiame kelionės tikslą – Gervelės upelį. Dabar tai belikęs platokas melioracijos griovys, prasidedantis pačiame girios viduryje liūlančioje aukštapelkėje. Tekėdamas į šiaurės vakarus, Spalviškių, Tamošiūnų girininkijų miškais, tarsi apsiveja Išilginės linijos kelią, kol galiausiai, jau Latvelių girininkijos plotuose, ties Akmeniškio kaimeliu prasimuša į pamiškę. Gervelės ilgis tik 18 kilometrų, tačiau net tris ketvirtadalius šio atstumo ji vingiuoja pačia Biržų giria.

Palikę autobusą šalikelėje, Gervelės upelio sankasa patraukiamia pasroviui. Po kojomis čėža pernykštės viksvos ir lendrūnai, traška sausi garšvų stagarai. Vien tik srauni griovio tėkmė galėtų byloti apie prasidedantį pavasarį. Tačiau gamtininko akis čia nepastebi daugiau pavasario pranašų. Atrodo, net vanduo skuba į saulėtas pamiškes, kur molingi griovio šlaitai puošiasi šalpusnio saulutėmis ar žalzganais raktažolių lapeliais. Netrukus dešinėje pusėje sublizga vingiuotas vandens kaspinas. Tai senoji Gervelės upelio vaga. Plati sankasa ją atkirto nuo griovio tėkmės, palikdama telkšoti iki vasaros karščių. Nelemta šitiems vandenims sruventi į žydinčias palaukes, įsilieti į pavasarinės upės. Bet gamta vienodai dosni visiems: tuos, kam atimta galimybė patiems bėgti ar skristi pavasario link, pavasaris aplanko pats. Senvagės krantai jau pasipuošę daugiamečių laiškėnių žaluma, o šiltame stovinčiame vandenyje brinksta pelkinių purienų pumpurai, kalasi smailūs geltonųjų vilkdalgių lapai.

